

TUMOR DEBELOG CREVA

Katharina Hoffmann

1. januara 2004.

„Hvala Bogu da sam uspela da pobegnem iz kandži konvencionalne medicine!”

Dana 22. decembra 1998., odvedena sam u bolnicu sa jakim bolovima u truhu i visokom temperaturom (39,5 °C). Posle pregleda u ambulanti, posumnjalo se na peritonitis.

Pošto mi je truh bio jako natečen i veoma bolan – naročito sa desne strane – doneta je odluka da me prebace na odeljenje hirurgije. To nije slutilo na dobro, jer sam mnogo više volela da budem na internom odeljenju.

Priključili su me na infuziju – naizmenično su mi davali antibiotike i fiziološki rastvor – ukupno sam primila 30 velikih boca za 8 dana. Dva dana sam imala užasnu glavobolju, i tražila sam da mi se pakovanja leda stave na glavu i truh. Tada mi je temperatura konačno pala na 36 °C. Kao „beznadežno bolesna” osoba - a tačno tako sam se i osećala – ponovo sam prebačena u drugu sobu. Brojni uobičajeni testovi, čak i ultrazvuk su već urađeni. Dobila sam i hranu za kosmonaute.

Međutim, 24. decembra uveče – na nemački Božić – počela je moja prava noćna mora. Doktorica koja je te noći dežurala je došla do mene i rekla mi da imam divertikulume u debelom crevu. Pošto se pretpostavlja da mogu biti opasni po život, trebalo bi da budem operisana odmah, i bio bi mi uklonjen deo debelog creva.

Ova dijagnoza me je prosto šokirala. Strašno sam se uznemirila, ruke su mi bile ledene, i ekstremno sam se bojala za svoj život. Rekla sam doktorici da neću dozvoliti da me operišu tako iznenada, a ona je odgovorila da ta odluka može da me košta života; debelo crevo bi moglo da pukne, i da ceo abdomen postane septičan. Uprkos mom paničnom stanju, rekla sam joj da **ja** preuzimam rizik i da to nije njen problem.

Kasnije, do mene je došao glavni hirurg i pitao me: „*Zašto ne verujete starom doktoru kao što sam ja – zar stvarno hoćete da odete u nepovrat?*” Kada sam odgovorila negativno, on je rekao: „*Ali meni baš tako izgleda. Ali, ja ću doneti pravu odluku umesto Vas; Vaš brat će verovatno biti razumniji po ovom pitanju nego Vi*”. Odgovorila sam da ću samo ja, i niko drugi odlučiti šta je najbolje za mene.

Na sam Božić me je posetio medicinski tehničar, i obavestio me da će biti potrebno da se urade dodatni rendgenski snimci i krvne analize. Ubrzo posle toga mogu da idem kući. Bila sam zapanjena ovim naglim preokretom događaja.

Posle praznika su mi uradili još jedan ultrazvuk koji je pokazao da se otok povukao. Sve to vreme ja sam meditirala i vizualizirala da je moje debelo crevo zdravo i čitavo, i da će moj crevni sistem ponovo perfektno raditi. To se zapravo i dogodilo.

Lekari, međutim, nisu mogli da daju odgovarajuće objašnjenje, pa su nastavili da traže – ovog puta su tražili virus. Gde je, za ime sveta, ta zla stvar, pitali su se? Pa ipak, divertikulumi su nestali, moje debelo crevo je opet bilo u punoj funkciji, ali njima to nije bilo dovoljno. Pre kraja godine, trebalo je da uradim još jedan rendgenski snimak, ovog puta sa kontrastom. Kad sam stigla na odeljenje za rendgen, hteli su da mi snimaju bubrege! Kada sam pokušala da raščistim ovu njihovu zabunu, rekli su mi da je sve kako treba, i da to uvek rade pre velike operacije.

Kakva operacija?! Upravo sam doživela još jedan veliki šok. Bela kao krpa, ledenih ruku, otrčala sam u svoju sobu. Posle sat vremena sam ipak dozvolila da mi opet pregledaju debelo crevo.

Radiolog je bio veoma smiren i prijateljski nastrojen. Rekao je da ni on ne bi bilo kome dozvolio da ga tek tako operiše, a da ionako ne vidi razlog da mene operišu. Pokazao mi je snimke, i uverio me da je sa mojim debelim crevom sve u redu. Iako sam se zbog toga osećala veoma ohrabreno, jednostavno više nisam mogla da podnesem sve to.

Na sam dan Nove godine, dežurna doktorica me je obavestila da su mi otkrili polip na ožiljku od operacije slepog creva, i da sada moraju da urade biopsiju. Ponovo sam se šokirala i uspaničila, ali ovaj put sam odbila bilo kakve dalje testove ili preglede.

Dana 3. januara, najmanje deset lekara me je pregledalo tokom dnevnih vizita. Glavni hirurg je ušao u moju sobu, upro prstom u mene, i rekao: „*Sa Vama ne razgovaram! Konsultovaću se samo sa Vašim bratom, koji će, nadam se, razumnije sagledati ovu situaciju.*”

Ipak, kasnije je seo na moj krevet, uzeo me za ruku, pomilovao je prstom, i preklinjućim glasom rekao: „*Vidite, hoću da Vam pomognem. Imate maligni tumor koji nastavlja da raste. U sledeća tri meseca može da postane mnogo veći; za tri godine možda ćete opet da dođete kod mene puni metastaza, ali ja neću moći da učinim više ništa za Vas.*”

Odgovorila sam da ja to vidim u sasvim drugom svetlu; da ja imam drugačiju tačku gledišta i drugačiji način razmišljanja. Pričala sam o „konfliktima”, da znam da moram da se suočim sa problemima i da moram kompletno da promenim svoj život. On nije želeo ni da čuje o takvim stvarima, i grubo mi je odgovorio: „*Gluposti! To nema nikakve veze sa Vašim stanjem. Razmislite dobro – na kraju krajeva, još uvek ste tako mladi!*”

Kad je ustao, ogorčenim tonom je dodao: „*Za mojih 40 godina lekarske prakse, nikada nisam sreo tako nerazumnog pacijenta kao što ste Vi!*”

Kad sam prkosno odgovorila da se ne bojim raka, zato što je rak bolest duše, i da čovek treba da reši svoje probleme da bi se izlečio – delovao mi je uzdrmano, ali ipak, kao da je digao ruke.

Svejedno sam mu se *zahvalila* što sam ponovo „ozdravila”, ali on je reagovao oštrim rečima: „*Vi još niste zdravi! Uništavate se!*”

Na šta sam ja odgovorila, „Upravo je suprotno, doktore – ja želim da živim!”

Kad sam ga lepo zamolila da mi da rendgenske snimke i rezultate krvnih testova, odbio je moj zahtev, rekavši da su snimci vlasništvo klinike. Samo moj izabrani lekar može da ih traži.

Posledica toga je bila da sama odem kod radiologa koji je bio tako ljubazan prema meni. Držala sam mu ispis iz pravnog dokumenta pred nosom, i nagovestila da će moj advokat zatražiti moje rendgenske snimke, ako ih ja ne dobijem od njega. Predao ih je bez reči.

Dana 8. januara 1990., otpuštena sam na sopstvenu zahtev, ali tek pošto su me naterali da potpišem sledeći dokument koji su pripremili:

„Obaveštena sam o rezultatima rendgenskog snimanja debelog creva. Eventualni malignitet ili benignitet tumora debelog creva na desnoj strani može se utvrditi samo biopsijom. Ovim odbijam uklanjanje tumora tokom kolonoskopije. Posledice, t.j. mogućnost maligniteta su mi objašnjene.”

U ovom istom dokumentu sam onda ja pojasnila zašto sam odlučila da odreagujem baš na taj, i ni na koji drugi način.

Iako moram da priznam da u to vreme nisam najbolje razumela Germansku Novu Medicinu – a to je i bio razlog što su doktori uspeli da mi usade onakvu paniku – ja sam već više verovala konceptu Germanske Nove Medicine nego standardnoj medicini.

Po izlasku iz bolnice, odlučila sam da uradim još jedno snimanje skenerom na privatnoj radiološkoj klinici – bez otkrivanja svoje istorije bolesti.

Zaključak njegove procene glasi: „...*nema tumorskog ili zapaljenjskog procesa*”.

Ježim se pri pomisli šta mi se moglo dogoditi da već nisam znala za Germansku Novu Medicinu u to vreme; ili, da nisam imala hrabrosti da napustim bolnicu na sopstvenu odgovornost. Duboko me žalosti ono što se dešavalo, i što se još dešava drugim pacijentima u mojoj situaciji, i zbog toga što se tako mnogo ljudi **stvarno** razboli ili čak umre – zbog šoka od dijagnoze!

Hvala Bogu da sam bila u stanju da se na vreme izvučem iz kandži konvencionalne medicine. Moram da priznam da nije bilo lako pobeći ispod hirurškog noža. Tako sam srećna što sam već tada znala bolje!

Sudeći po svom užasnom iskustvu, mogu samo da savetujem svakoga da sazna više o Germanskoj Novoj Medicini – temeljno, i na vreme! Jer, nije dovoljno znati samo malo o njoj, ili čuti po nešto o tome, ili pročitati po neki neobičan članak o GNM.

Jer, sve dok se Germanska Nova Medicina potiskuje i zabranjuje, pacijenti nemaju drugog izbora nego da sami za sebe nauče i shvate GNM!

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com